

Aan de firma Thomas Cook

Geachte heer Cook, beste Thomas,

Via affiches op de zijwanden van de bushokjes kom ik te vernemen dat ik tien dagen in volpension in hotel Popi Star op het eiland Corfu kan verblijven voor de prijs van 289 euro. Als ik goed reken komt dat op 867 euro per maand.

Ik zou mij met deze willen inschrijven voor een levenslang verblijf in hotel Popi Star op het eiland Corfu. U kunt mijn reisticket sturen naar De Wilde Wingerd, opvangcentrum voor daklozen, waar ik momenteel verblijf en waar ik eveneens 867 euro per maand moet dokken voor een krakend bed, een stinkend gemak en veel te weinig eten.

Met zakelijke hoogachting,

Dikke Freddy

Aan mevrouw Homans, minister van horeca voor 1 euro.

Geachte mevrouw Homans (ik geef toe dat ik u geen Liesbeth durf te noemen),

U mag gerust weten dat ik redelijk kwaad op u geweest ben toen u als directrice van het OCMW besliste dat ik alleen nog maar op afspraak (die dan nog liefst per computer gemaakt werd) bij uw sociale assistenten kon langskomen.

Ik ben nog kwader geworden toen u, minister zijnde, mee het gratis water en de gratis elektriciteit heeft afgeschaft en toen u de tram, de bus en de identiteitskaarten fors duurder hebt gemaakt.

Hoewel ik denk dat ik geen kinderen heb vond ik het ook niet schoon dat u het schoolgeld en de kosten voor kinderopvang danig verhoogd heeft. Tenslotte kunnen de kinderen er niet aan doen dat hun ouders geen hout hebben om pijlen te maken.

Maar dan hebt u al mijn verwijten met één trek van de tafel geveegd met uw fantastische maatregel om mensen die geen nagel hebben om hun gat te krabben voortaan de mogelijkheid te geven om voor de ronde som van 1 Belgische euro te gaan eten.

Maar twee jaar na de invoering van uw maatregel blijf ik met enkele vragen zitten.

Waar vind ik in godsnaam de restaurants die aan uw actie deelnemen? Misschien moet u overwegen om een gids te laten maken waarin ze terug te vinden zijn. Mogelijk kan de firma Michelin daarbij

betrokken worden want die hebben ervaring in het maken van zulke gidsen. Wellicht kan uw glimlachend portret op het kaft van het boek gezet worden. Het zal het eten in de 1-euro-restaurants alleen maar smakelijker maken. En het is gratis reclame voor de verkiezingen die er sneller zullen zijn dan velen verwachten.

Een andere vraag waar ik al lang mee worstel is of de bijbehorende dranken inbegrepen zijn in de prijs van 1 euro in uw restaurants. Voor mij is dat nogal belangrijk, want ik kan niet eten zonder te drinken.

En tenslotte mijn belangrijkste vraag: hoe gaat u ervoor zorgen dat het rijk volk geen misbruik gaat maken van uw vrijgevigheid voor de armoezaaiers? Want ik weet dat u het niet zou verdragen indien ook bankdirecteurs, advocaten, schuldbemiddelaars en politiciers die voor niks verlegen zijn voor 1 euro zouden komen eten in de met uw geld betaalde voorzieningen.

Misschien valt het op te lossen door de arme mensen voortaan te voorzien van een uiterlijk teken waarmee ze hun armoe kunnen bewijzen. Wat dacht u bijvoorbeeld van een vrolijk geel sterretje dat door het OCMW aan de rechthebbenden kan worden uitgedeeld en dat op de gabardine genaaid kan worden?

Enfin, het is maar een voorstel. Intussen ben ik in blijde afwachting van een gelukkig leven met veel eten voor weinig geld. Meer heeft een mens tenslotte niet nodig.

Met de meeste hoogachting,

Dikke Freddy

Aan Geertrui Gevers, bankbediende in mijn voedselbank.

Geachte mevrouw Gevers, beste Geertrui,

Tijdens de woordenwisseling die we hadden nadat ik mijn pakketten rijst en de puddingpoeder op uw toonbank had laten liggen noemde u mij ondankbaar en kieskeurig.

U moet echter weten dat ik sinds vorige zomer al vierenhalve kilogram rijst en achttien doosjes puddingpoeder in volle dankbaarheid en zonder kieskeurigheid mee naar mijn gemeubileerde kamer heb genomen. Het toeval wil echter dat ik vanwege een begrotingstekort met een afgesloten waterleiding zit. Tegelijk werd, vanwege een dispuut met de firma Electrabel, een budgetmeter op mijn elektriciteitskast geplaatst waardoor mijn kookplaatje buiten gebruik is. Buiten het feit dat ik eigenlijk niet echt graag rijst en pudding eet is het voor mij dus redelijk onmogelijk om uw rijst en pudding tot een eetbare bereiding te verwerken.

In mijn kennissenkring heb ik ook geprobeerd om mijn voorraad rijst en pudding om te wisselen voor andere goederen, maar dat is me niet gelukt. Een van mijn kameraden vroeg me hoeveel kilogram macaroni ik in de plaats wilde. Andere geïnteresseerden waren er niet.

Dit om u uit te leggen waarom ik de rijst en de pudding op uw toonbank heb laten liggen. Het was niet uit ondankbaarheid: ik dacht dat er op die manier iemand anders geniet van kon hebben.

Met betrekking tot uw ander verwijt, namelijk dat ik kieskeurig ben, slaat u wel de nagel op de kop. Ik wil u eerlijk toegeven dat ik, nadat ik uw voedselbank had verlaten, de frituur van Jos Smos ben binnen gestapt. Ik deed dat omdat ik met een zure smaak in mijn mond uit uw voedselbank kwam. Ik heb bij Jos Smos met veel genot voor de glazen toonbank staan twijfelen en uiteindelijk heb ik een kleine friet met stoofvleessaas, een berenpoot en een Carapils besteld. U hebt er geen gedacht van, mevrouw, hoeveel plezier het doet om zelf te kunnen kiezen. Het betekent wel dat ik mijn budgetmeter niet heb kunnen opladen waardoor morgenvroeg mijn elektrisch kacheltje niet zal kunnen branden. Dat wordt dus kiezen tussen een halve dag onder de dekens blijven liggen of een halve dag in de bibliotheek gaan zitten. Maar vermits ik kieskeurig ben is dat geen probleem.

Ik hoop dat wij door dit schrijven nader tot elkaar gekomen zijn en ik groet u met Hoogachting,

Dikke Freddy

Aan Maggie De Block, minister van tandentrekkerij.

Geachte mevrouw De Block, beste Maggie,

Gisteren heeft mijn huisdokter weer een van mijn tanden getrokken. Ik heb er nu nog zes.

Ik laat mijn tanden bij mijn huisdokter trekken omdat ik niet kan trekken van de ziekenkas wanneer ik mijn tanden bij mijn tandarts laat trekken. Bij een tandarts komt de ziekenkas alleen tussen bij mensen die de middelen hebben om hun tanden te laten plomberen of om er blokjes op te laten zetten. Een mens gelijk ik, die uit armoe een tand moet laten trekken, moet bij een tandarts de volle pot betalen. Dat is de wet.

Wanneer mijn huisdokter een tand trekt, trek ik daarentegen wel van de ziekenkas want bij een visite bij mijn huisdokter komt de ziekenkas altijd tussen. Dat is het gat in de wet.

Bovendien, zegt een van mijn kennissen, kunnen huisdokters beter tanden trekken dan tandartsen vermits tandartsen eigenlijk gebuisde huisdokters zouden zijn.

Het enige nadeel dat ik ondervind wanneer ik bij mijn huisdokter een tand laat trekken is dat ik zijn vragen moet beantwoorden en naar zijn preek moet luisteren.

Nu wilde hij weten of mijn moeder mij als kind dikwijls meenam naar de tandarts. Ik heb hem gezegd dat ik voor het eerst een tandarts heb gezien toen ik mijn legerdienst begon. Dat ik mij niet kan herinneren dat mijn moeder mij ooit ergens mee naartoe genomen heeft heb ik hem niet gezegd. Er zijn dingen waar ik niet gemakkelijk over spreek.

Hij wilde weten hoe dikwijls ik mijn tanden poets. Ik heb hem gevraagd wat hij zou kiezen wanneer hij in een winkel zou staan met anderhalve euro in zijn broekzak: een brood, een tube tandpasta of twee cara-pilsjes? Over het feit dat het gecompliceerd is om tanden te poetsen wanneer de waterleiding afgesloten is heb ik gezwegen. Er zijn dingen waar ik niet gemakkelijk over spreek.

Vervolgens is zijn preek begonnen. Over roken en suiker (die volgens hem, alstublieft, in cara-pils zou zitten!). Naar zijn zeggen ga ik, als ik voortdoe zoals ik bezig ben, vijf jaar minder lang leven dan de gemiddelde Belg. Het enige waar ik op dat moment aan dacht was dat ik dan misschien toch nog tanden zal hebben op het moment dat ik doodga. Ik heb die gedachte niet uitgesproken. Er zijn dingen waar ik niet gemakkelijk over spreek.

Toen ik buiten ging heeft hij gezegd dat het de laatste keer geweest is dat hij een van mijn tanden heeft getrokken. De volgende keer moet ik naar een tandarts omdat hij niet beschuldigd wil worden van valse concurrentie.

Is het niet mogelijk, mevrouw de minister, om er tegen dan voor te zorgen dat een mens wel kan trekken voor het trekken van tanden

bij een tandarts? Of mag ik mij bij u aanbieden? Tenslotte bent u ook huisdokter.

Met de meeste Hoogachting,

Dikke Freddy

Aan Fons Duchâteau, directeur van het OCMW.

Geachte heer Duchâteau, beste Fons,

Op uw vraag waarom ik voortdurend brieven verstuur in enveloppen waar ik op de zijde van de geadresseerde mijn eigen naam en adres vermeld en op de zijde van de afzender de naam en het adres van de bestemming kan ik slechts antwoorden dat ik geen geld heb om postzegels te kopen.

Vermits de Belgische Posterijen ongefrankeerde post altijd aan de afzender bezorgen schrijf ik op de envelopzijde waar de afzender moet staan altijd de naam van de bestemming. Meer moet u daar met de meeste hoogachting niet achter zoeken.

Dikke Freddy